

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce : **V. P.**, narozen, státní příslušnost, umístěn v ZZC Poštorná, Hraniční 1303, 691 41 Břeclav – Poštorná, zastoupen Mgr.Jaroslavem Větrovským, právníkem Asociace pro právní otázky imigrace, o.s., Moravská 9, P.O.Box 16, 120 00 Praha 2 proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2011 čj: KRPS-32701-50/ČJ-2011-010023

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 22.8.2011 čj: KRPS-32701-50/ČJ-2011-010023, kterým byla podle § 125 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o prodloužení lhůty trvání zajištění o dalších 60 dnů. Žalobce má

za to, že vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech. Žalobce v podané žalobě namítal, že nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby doba zajištění byla prodloužena podle ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že podmínkou pro jeho použití je zjištění, že cizinec uvádí nesprávné údaje o své osobě, je použit přítomný čas, nelze tedy vycházet z toho, že žalobce nesprávné údaje o své osobě uvedl v jiném předcházejícím řízení. Dále namítal, že žalovaný neprokázal, že poskytnutí nesprávných údajů, kterého se žalobce v minulosti dopustil, by mělo jakoukoliv spojitost s tím, že jeho totožnost nebyla dosud ověřena, ani v případě potvrzení totožnosti žalobce nelze po dobu řízení o mezinárodní ochraně jeho vyhoštění realizovat, mezi neschopností žalovaného totožnost ověřit a vyhostitelností žalobce tak aktuálně neexistuje žádná bezprostřední souvislost. Z napadeného rozhodnutí pak nevyplývá, proč nebyly zváženy za dostačující zvláštní opatření za účelem vycestování. Úvaha, proč v případě žalobce nepostačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování na místo prodloužení jeho zajištění, v napadeném rozhodnutí chybí. Z důvodů uvedených v podané žalobě žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na skutková zjištění, zejména na skutečnost, že žalobce uváděl jinou totožnost, bylo zjištěno, že od roku 2002 se pohybuje na území České republiky bez dokladů, nemá zajištěno ubytování, neexistuje adresa, kde by bylo možno ho zastihnout, nemá zdravotní pojištění apod. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a následně byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Protože se nepodařilo ověřit totožnost žalobce, byla lhůta k zajištění prodlužována. Totožnost žalobce byla ověřena dne 22.9.2011, žalobci byl vydán náhradní cestovní doklad a posléze byl 4.10.2011 ze Zařízení pro zajištění cizinců propuštěn. Žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7.10.2011 čj: 44 A 102/2011-16 byla věc postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému. Spisový materiál byl Městskému soudu v Praze doručen dne 18.10.2011.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí na základě podané žaloby, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil a žalobce ve lhůtě pěti dnů ode dne podání žaloby návrh na projednání věci s nařízením jednáním neučinil, ačkoliv byl o této své povinnosti, uvedené v § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, policií poučen.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 7.3.2011 čj: KRPS-32701/ČJ-2012-010023 bylo rozhodnuto tak, že se žalobce (V. P., narozen 1967, alias O. V., nar. 1972, oba státní příslušnost) zajišťuje podle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo konstatováno, že oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění bylo žalobci doručeno dne 6.3.2011, bylo poukázáno na skutková zjištění, jež byla právním orgánem učiněna, zejména na to, že daktyloskopická karta vykazuje shodu s další osobou. Protože žalobce nebyl schopen věrohodně prokázat svoji totožnost a pro to, že pobývá na území České republiky od roku 2002 nelegálně, neměl zájem svůj pobyt legalizovat, nelegálně zde pracuje, nemá stálý

finanční příjem, nemá zdravotní pojištění, nemá stálou adresu ubytování, nekontrolovaně se pohybuje po celém území České republiky, bylo rozhodnuto o zajištění žalobce.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že doba zajištění žalobce byla opakovaně prodlužována, naposledy se tak stalo rozhodnutím ze dne 22.8.2011 čj: KRPS-32701-50/ČJ-2011-010023, kterým byla podle § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců prodloužena doba trvání zajištění na 60 dnů. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že byl zajištěn s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, protože nebyl žalobce s žádným věrohodným způsobem schopen prokázat svou totožnost ani oprávněnost k pobytu na území České republiky. Protože se v době, po kterou byl zajištěn, nepodařilo správní vyhoštění realizovat a proto, že dosud nebyla zjištěna skutečná totožnost, která je nezbytná pro zajištění náhradního cestovního dokladu, bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 22.8.2011 směřuje podaná žaloba.

Z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 23.9.2011, čj: KRPS-32701-79/ČJ-2011-010023 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce na dobu tří let. Ze spisu je zřejmé, že dne 11.3.2011 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně, ze spisového materiálu vyplývá, že tato žádost byla zamítnuta, následně byla zamítnuta i žaloba Krajským soudem v Praze.

Podle § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.

Žalobce v podané žalobě namítal, že ustanovení právního řádu, umožňující zajištění cizince musí být chápáno jako výjimka z obecně zaručeného práva na osobní svobodu, proto je nutno k nim přistupovat restriktivně. Dále poukázal na to, že v případě, že se jedná o zbavení svobody je zvlášť důležité, aby byl zachován princip právní jistoty a vnitrostátní zákon musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný. V této souvislosti poukázal žalobce na znění ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že uvedené ustanovení obsahuje výraz „uvádí“ nepravdivé údaje v přítomném čase, je tedy nutno zvažovat jednání aktuální v přítomnosti, za relevantní nelze považovat chování, ke kterému došlo v minulosti před zahájením řízení o zajištění. Žalobce uznává, že v minulosti sdělil policii nepravdivé údaje, když uvedl, že se jmenuje V. O., této skutečnosti lituje a nyní uvádí údaje pravdivé. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce byl zajištěn bez jakýchkoliv dokladů totožnosti. V průběhu tohoto řízení tvrdil, že se jmenuje V. P., nar. 1967. Orgány policie však bylo zjištěno, že shodná daktyloskopická karta je vedena na jiné jméno, a to na jméno V. O., nar. 1972. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval žádnými osobními doklady, bylo nutno totožnost této osoby ověřit, přitom nic nesvědčilo tomu, aby správní orgán, kterému dokonce žalobce tvrdil, že osobu uvedeného jména nezná, totožnost zjistil a ověřil o jakou osobu skutečně jde. Z žádných relevantních dokladů či důkazů přitom nevyplývalo, že žalobce v rámci řízení o svém zajištění uvádí údaje pravdivé a nepravdivé údaje uváděl dříve. Nic totiž nebránilo tomu, aby byl učiněn závěr opačný, totiž že v předcházejícím řízení fyzická osoba s otisky prstů shodnými s otisky prstů, které byly snaty žalobci v rámci zajištění, uváděla tehdy údaje pravdivé a tedy že jde o V. O. narozeného 1972 a nyní v rámci řízení o zajištění uvádí údaje nepravdivé když tvrdí, že jde o V. P., narozeného 1967. Je nutno zdůraznit, že do této situace se žalobce dostal v důsledku svého jednání, když se na území České republiky od roku 2002

pohyboval bez jakéhokoliv doklady, aniž byl navíc k takovému pobytu oprávněn. Žalobce do protokolu, který s ním byl sepsán dne 6.3.2011, uvedl, že již v roce 2002 ztratil svůj cestovní pas, neměl čas si vyřídit nový, ze stejného důvodu si nevyřídil ani vízum. V průběhu pohovoru neuvedl, že by měl jiný doklad, ze kterého by bylo možno dovozovat jeho totožnost. Pokud by žalobce disponoval řádným osobním dokladem, ze kterého by totožnost jednoznačně vyplývala, nebyl by důvod pro to, aby jeho totožnost byla orgány policie zjišťována a posuzována.

Pokud žalobce obecně poukazuje na to, že ustanovení právního řádu umožňující zajištění cizince musí být vykládána restriktivně, lze s touto námitkou v obecné poloze souhlasit. Proto také zákon o pobytu cizinců stanoví podmínky, které musí být splněny pro to, aby mohlo být rozhodnuto o zajištění cizince. Obdobně lze v obecné poloze přisvědčit i tomu, že právní předpis musí být přesný a předvídatelný. V daném případě však je nutno poukázat na to, že žalobce v podané žalobě argumentuje tím, že nyní uvádí správné údaje ohledně své totožnosti a že nesprávné údaje učinil v jiném předcházejícím řízení. Toto tvrzení však žalobce ani k podané žalobě nedokládá žádným relevantním dokladem, ze kterého by bylo patrné, že právě nyní žalobce uvádí pravdu. Již vůbec pak žalobce žádné takové tvrzení neuváděl v průběhu správního řízení. Nezbyvá než zopakovat, že pokud by žalobce respektoval právní předpisy České republiky, pohyboval se na území České republiky s příslušným dokladem totožnosti a uděleným vízem, nebyly podmínky pro to, aby bylo nutno jeho totožnost zjišťovat či ověřovat. Pokud poukazuje žalobce na to, že ani text § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ani žádná jiná okolnost mu neumožňovala předvídat, že uvedením pravdivých údajů se vystavuje riziku, že doba jeho zajištění může být prodloužena až na 545 dnů, je nutno konstatovat, že maximální doba prodloužení zajištění vyplývá ze zákona a ani ve vztahu k cizincům nelze opomenout zásadu, že neznalost zákona neomlouvá. Tvrzení, že uvedl nyní pravdivé údaje je opět tvrzením bez doložení jakýchkoliv dokladů. Úvahy o tom, že by bylo výhodnější, aby žalobce setrval na svém původním tvrzení o nesprávné totožnosti je nutno považovat za úvahy zcela spekulativní, neboť právě v případě žalobce, který neměl žádný doklad totožnosti, bylo nutno vyvolat šetření směřující k tomu, aby jeho totožnost byla zjištěna.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce poukazuje na to, že ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců umožňuje zajistit cizince jen tehdy, který uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu a namítá, že úzká spojitost mezi údaji, které cizinec poskytuje a okolností, že se nepodařilo zajistit cestovní doklad, není v daném případě splněna. Je nepochybné, že náhradní cestovní doklad lze vydat fyzické osobě, jejíž totožnost je zřejmá. Jestliže žalobce bylo nutno považovat za osobu, jejíž totožnost zřejmá není, nebylo možno vydat náhradní cestovní doklad. K tomu, aby k jeho vystavení mohlo dojít, musela být totožnost žalobce zjištěna. Pokud žalobce v podané žalobě uvádí, že je dobře možné, že nikoliv jednání žalobce, ale liknavost českých i ukrajinských státních orgánů je důvodem toho, že pověření totožnosti žalobce dosud nedošlo, je nutno konstatovat, že tato námitka byla uplatněna ve zcela obecné poloze, aniž by žalobce jakýmkoliv způsobem poukazoval na to, v čem tvrzená liknavost státních orgánů měla spočívat. Touto námitkou se proto soud blíže nemohl zabývat. Nicméně považuje za potřebné zdůraznit, že žalobce zcela opomíjí skutečnost, že to byl on sám, kdo se na území České republiky pohyboval bez zákonem předepsaných dokladů, a to po dlouhou dobu od roku 2002 do svého zajištění v roce 2011. Žalobce měl dostatečný časový prostor pro to, aby si doklady, ze kterých by byla jeho totožnost patrná a nepochybně zřejmá, obstaral. Pokud tak neučinil, nemohl legitimně očekávat, že v případě, že bude zadržen orgány policie, bude bez dalšího zjišťování jeho totožnosti propuštěn.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce poukazuje na to, že v důsledku žádosti o mezinárodní ochranu a řízení k této žádosti se vztahující, a to ať u správního orgánu či následně u Krajského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu byla zmařena realizace vyhoštění. Samotná skutečnost, že v rámci doby trvání zajištění po určitý omezený časový úsek není vyhoštění cizince uskutečnitelné proto, že podal žádost o mezinárodní ochranu a o této žádosti probíhá řízení, neznamená, že je zcela absolutně vyloučeno prodloužení doby zajištění. Je tomu tak zejména v situaci, kdy totožnost zajištěného cizince není známá a jsou splněny další podmínky totiž to, že cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, když je zcela nesporné, že pro zajištění náhradního cestovního dokladu je nezbytně nutné zjistit totožnost osoby, které má být tento cestovní doklad vydán. Přisvědčit názoru žalobce by znamenalo popřít podstatu zajištění, neboť i účelová žádost o mezinárodní ochranu by měla za následek nemožnost prodloužení lhůty zajištění, ačkoliv by další podmínky byly splněny.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil k tomu, zda by v případě žalobce nepostačovalo zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud po posouzení obsahu spisového materiálu dospěl k závěru, že tento nedostatek není důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií (§ 123 b odst. 1 písm. a) zákona) nebo složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo. Peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povolením dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území (§ 123b odst. 1 písm. b) zákona). Z uvedeného ustanovení vyplývá, že zvláštním opatřením je buď uvedení přesné konkrétní adresy místa pobytu (se splněním dalších v § 123 b) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanovených) nebo složení peněžních prostředků. Z obsahu spisového materiálu zcela nepochybně vyplývá, že ani jedno z možných zvláštních opatření, které zákon předpokládá, v případě žalobce v úvahu nepřicházelo. Z již zmíněného protokolu o vyjádření žalobce, který byl sepsán dne 6.3.2011 je zřejmé, že žalobce sám uvedl, že po dobu pobytu na území České republiky se zdržoval různě u kamarádů, většinou v Hořovicích, neměl a nemá žádnou stálou adresu na území České republiky. Dále výslovně uvedl, že do 8.3.2011 se bude zdržovat na určité adrese, po tomto datu však neví, na jaké adrese se bude zdržovat. Jestliže tedy žalobce po dobu svého pobytu na území České republiky od roku 2002 do roku 2011 neměl na území České republiky adresu místa pobytu, nemohla mu být uložena povinnost tuto adresu místa pobytu policii oznámit ani mu nemohlo být uloženo, aby se na takovéto adrese zdržoval. V úvahu nepřicházelo ani složení peněžních prostředků, když sám žalobce do uvedeného protokolu uvedl, že nedisponuje žádnými finančními prostředky, nájem nikdy neplatil, nemá zdravotní pojištění, na pobyt si vydělával prací na černo. Vzhledem k tomu, že z obsahu spisového materiálu zcela nepochybně vyplývá, že zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v případě žalobce vůbec nepřicházelo v úvahu, dospěl soud k závěru, že zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze z tohoto důvodu by bylo zrušením ryze formálním, neboť závěr o nemožnosti uložení zvláštního opatření má oporu v obsahu spisového materiálu. Žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by uvedený závěr mohly zpochybnit, neuvádí. Úvaha správního orgánu o tom, že žalobci nelze uložit povinnost oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam s dalšími souvisejícími opatřeními za situace, kdy žalobce sám uvedl, že po dobu téměř 10 let na území České republiky neměl

trvalou adresu a pobýval u svých kamarádů či úvaha správního orgánu o tom, že žalobci nelze uložit povinnost složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním za situace, kdy sám žalobce uvedl, že žádné finanční prostředky nemá, by představovalo pouze formální doplnění odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí podané žaloby (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení písemného vyhotovení rozsudku. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li on sám nebo jeho zaměstnanec či člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. října 2011

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu